§ 11. Prezydium rady narodowej po dokonaniu przez radę narodową wyboru przesyła listę ławników prezesowi właściwego sądu powszechnego i szefowi właściwego wojskowego sądu rejonowego oraz zawiadamia o wyborze każdego ławnika.

§ 12. 1. Ławnicy składają ślubowanie przy pierwszym powołaniu ich do udziału w posiedzeniu sądu, przed rozpoczęciem tego posiedzenia, według roty przepisanej dla sędziów i prokuratorów.

2. Ślubowanie od ławników odbiera prezes właściwego sądu (szef wojskowego sądu rejonowego) lub w jego zastępstwie wyznaczony sędzia.

3. Ze złożenia ślubowania sporządza się protokół.

§ 13. 1. Prezes sądu wyznacza na poszczególne posiedzenia sądowe dwóch ławników z listy ławników danego sądu, a jeżeli posiedzenie sądowe przypuszczalnie trwać będzie czas dłuższy, nadto jednego lub dwóch ławników dodatkowych z tejże listy.

2. Ławnik dodatkowy bierze udział w posiedzeniu sądowym, w naradzie jednak i w głosowaniu ławnik dodatkowy uczestniczy tylko wówczas, gdy zastępuje ławnika, który ustąpił ze składu sądzącego.

3. Prezes sądu przestrzega w miarę możności kolejnego i równomiernego wyznaczania ławników, uwzględniając ich wiadomości fachowe przydatne w rozpoznawanych sprawach.

§ 14. Bez zgody ławnika nie można go powoływać do udziału w posiedzeniach sądowych częściej niż raz w miesiącu, ani w ciągu roku na okres dłuższy niż dni dwanaście.

§ 15. Ławnik uczestniczy w czynności sądowej rozpoczętej przy jego udziale aż do zakończenia tej czynności, chociażby w czasie trwania tej czynności upłynęły okresy przewidziane w § 3 i w § 14.

§ 16. 1. Prezes sądu wojewódzkiego na wniosek prezesa sądu powiatowego może delegować ławnika sądu wojewódzkiego do udziału w posiedzeniu sądu powiatowego, jeżeli względy szczególne tego wymagają.

2. Prezes sądu wojewódzkiego, jeżeli względy szczególne tego wymagają, może powołać jako jednego z ławników na posiedzenie sądu wojewódzkiego ławnika sądu powiatowego, w okręgu którego ma się odbyć rozprawa bądź inna czynność sądowa.

§ 17. Szef wojskowego sądu rejonowego po uprzednim uzgodnieniu z prezesem sądu właściwego powołuje do czynności sądowej ławników cywilnych z listy ławników sądu wojewódzkiego, a jeżeli szczególne względy tego wymagają, może powołać na posiedzenie ławników cywilnych z listy ławników sądu powiatowego.

§ 18. 1. Rada narodowa, która dokonała wyboru, może ławnika odwołać. Prezes sądu albo szef wojskowego sądu rejonowego może przedstawić umotywowany wniosek o odwołanie ławnika.

2. O uchwale odwołującej ławnika prezydium rady narodowej zawiadamia bezzwłocznie ławnika, prezesa właściwego sądu i szefa właściwego wojskowego sądu rejonowego.

§ 19. 1. Wybory ławników sądów wojewódzkich i sądów powiatowych na okres lat 1951 i 1952 powinny być dokonane do dnia 10 grudnia 1950 r.

2. Prezesi sądów apelacyjnych zgłoszą w ciągu dziesięciu dni od dnia wejścia w życie rozporządzenia do prezydiów wojewódzkich rad narodowych liczby ławników, niezbędnych na okres lat 1951 i 1952 dla sądów wojewódzkich, a do prezydiów właściwych powiatowych rad narodowych liczby ławników niezbędnych dla odpowiednich sądów powiatowych na tenże okres. W tymże terminie szefowie wojskowych sądów rejonowych zgłoszą do prezydiów właściwych wojewódzkich rad narodowych liczby ławników niezbędnych dla tych sądów na okres lat 1951 i 1952.

3. Prezydia rad narodowych układają na okres lat 1951 i 1952 listy kandydatów w potrójnej co najmniej liczbie w stosunku do liczb zgłoszonych w myśl ust. 2.

4. Prezydia wojewódzkich i powiatowych rad narodowych prześlą do dnia 20 grudnia 1950 r. prezesom właściwych sądów apelacyjnych listy ławników wybranych na okres lat 1951 — 1952. W tymże terminie prezydia rad narodowych zawiadomią każdego ławnika o dokonanym wyborze.

§ 20. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom Sprawiedliwości oraz Obrony Narodowej.

§ 21. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

482

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 15 listopada 1950 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie ustalenia norm szacunkowych dla nieruchomości nabywanych w celu realizacji narodowych planów gospodarczych.

Na podstawie art. 23 dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 197 i Nr 55, poz. 438) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1950 r. w sprawie ustalania norm szacunkowych dla nieruchomości nabywanych w celu realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 234) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 9 skreśla się;

2) dodaje się nowy § 18-a w brzmieniu:

„§ 18-a. 1. Jeżeli budynki, znajdujące się na nabywanej nieruchomości rolnej, są zbędne dla potrzeb wykonawcy narodowych planów gospodarczych, a nadają się do rozebrania i przeniesienia na inne miejsce, budynki te powinny być po uzgodnieniu z właścicielem przeniesione na nie podlegającą nabyciu

część nieruchomości właściciela lub na inną nieruchomość, stanowiącą jego własność, albo też, na wniosek właściciela, na nieruchomość stanowiącą własność osoby trzeciej, za zgodą tej osoby.

2. Jeżeli przewidywane koszty rozebrania i przeniesienia budynku oraz ewentualne straty w materiale nie przekraczają sumy szacunku budynku Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, obowiązek przeniesienia obciąża wykonawcę, który jednak, na wniosek właściciela może upoważnić go do wykonania powyższych robót za zwrotem przewidywanych kosztów, obliczonych przez państwowe lub spółdzielcze przedsiębiorstwo budowlane, zmniejszonych o koszty ogólne (generalia).

3. Jeżeli przewidywane koszty robót i ewentualnych strat w materiale, obliczone przez państwowe lub spółdzielcze przedsiębiorstwo budowlane, przekraczają sumę szacunku budynku Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, wykonawca narodowych planów gospodarczych nie ma obowiązku przeniesienia budynku, może on jednak zezwolić właścicielowi na rozebranie i przeniesienie budynku za zwrotem sumy, równej sumie szacunku Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, albo sumy przewidywanych kosztów zmniejszonej o koszty ogólne (generalia), jeżeli ta ostatnia suma jest niższa od szacunku Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

4. Należność przypadająca właścicielowi stosownie do ust. 2 lub 3 płatna jest po całkowitym wykonaniu robót. Wykonawca narodowych planów gospodarczych może, w miarę postępu robót, wypłacać właścicielowi zaliczki do łącznej wysokości 50% należności.

5. Wykonawca narodowych planów gospodarczych powinien współdziałać z właścicielem w celu otrzymania odpowiednich zezwoleń władz na rozbiórkę, przeniesienie i postawienie budynku.

6. Budynki, odpowiadające warunkom ust. 1, mogą również być przeniesione, przy zastosowaniu przepisów ust. 2 lub 3 oraz 4, na nieruchomość wykonawcy narodowych planów gospodarczych. Warunki korzystania z nieruchomości wykonawcy narodowych planów gospodarczych zostaną ustalone między stronami przy dokonaniu rozrachunku za nabywaną nieruchomość.

7. Budynki miejskie, zawierające nie więcej niż 10 izb, w tym najwyżej 2 izby użytkowe, zbędne dla potrzeb wykonawcy, a nadające się do rozebrania i przeniesienia na inne miejsce, mogą być przenoszone na zasadach ust. 2—6 ze zmianami, przewidzianymi w ust. 8 i 9.

8. Dla budynków miejskich, zamiast szacunku Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, miarodajna jest wartość budynku, ustalona na podstawie § 13 lub § 14.

9. Przeniesienie budynku miejskiego wymaga zezwolenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, który może upoważnić do udzielania zezwoleń prezydia wojewódzkich rad narodowych. Przed udzieleniem zezwolenia prezydium wojewódzkiej rady narodowej powinno zaznajomić się z opinią prezydiów miejskich rad narodowych właściwych ze względu na miejsce położenia budynku i gruntu, na który budynek ma być przeniesiony".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i wszystkim ministrom.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 4 maja 1949 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

483

OBWIESZCZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 24 listopada 1950 r.

prostujące błędy w dekrecie o zmianie dekretu o opłacie skarbowej.

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 68, poz. 423 i z 1945 r. Nr 55, poz. 305) prostuje się w dekrecie z dnia 26 października 1950 r. o zmianie dekretu o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 453) następujące błędy:

w art. 1.II pkt 7) w poz. 6:

1) pod lit. b) zamiast „1000 zł" powinno być „100 zł",

2) po lit. b) powinny być dodane dwie dalsze litery w brzmieniu:

„c) upoważniające do odebrania sumy pieniężnej przekraczającej 10.000 zł . . . 500 zł

d) inne pełnomocnictwa . . . 1.000 zł".

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Adres Redakcji i Administracji: Warszawa, ul. Leszno 53/55.

Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedl. w Drukarni Ministerstwa Sprawiedl. w Warszawie, ul. Nowowiejska 6.

40000 980 Cena 48 gr.